

Otrdiena, 2014. gada 15. aprīļa

P7_TA(2014)0378

Sarunas par DFS 2014.–2020. gadam — gūtā pieredze un turpmākie pasākumi**Eiropas Parlamenta 2014. gada 15. aprīļa rezolūcija par sarunām par DFS 2014.–2020. gadam — gūtā pieredze un turpmākie pasākumi (2014/2005(INI))**

(2017/C 443/03)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā priekšlikumu Padomes regulai, ar ko nosaka daudzgadu finanšu shēmu 2014.–2020. gadam (COM(2011)0398), kas grozīts 2012. gada 6. jūlijā (COM(2012)0388), un projektu lestāžu nolīgumam starp Eiropas Parlamentu, Padomi un Komisiju par sadarbību budžeta jautājumos un pareizu finanšu pārvaldību (COM(2011)0403),
 - ņemot vērā to, ka tas 2013. gada 19. novembrī sniedza piekrišanu DFS regulai ⁽¹⁾ saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 312. pantu un tajā pašā dienā apstiprināja lestāžu nolīguma ⁽²⁾ noslēgšanu,
 - ņemot vērā DFS un lestāžu nolīgumu, kas galīgajā versijā tika pieņemts 2013. gada 2. decembrī un publicēts *Oficiālajā Vēstnesī* 2013. gada 20. decembrī,
 - ņemot vērā 2011. gada 8. jūnija rezolūciju par ieguldījumu nākotnē — jauna daudzgadu finanšu shēma (DFS) konkurētspējīgai, ilgtspējīgai un iekļaujošai Eiropai ⁽³⁾,
 - ņemot vērā Parlamenta 2012. gada 23. oktobra rezolūciju labvēlīga iznākuma panākšanai 2014.–2020. gada daudzgadu finanšu shēmas apstiprināšanas procedūrā ⁽⁴⁾,
 - ņemot vērā Parlamenta 2013. gada 13. marta rezolūciju par Eiropadomes 7. un 8. februāra secinājumiem attiecībā uz daudzgadu finanšu shēmu ⁽⁵⁾,
 - ņemot vērā Parlamenta 2013. gada 3. jūlija rezolūciju par politisko vienošanos attiecībā uz daudzgadu finanšu shēmu 2014.–2020. gadam ⁽⁶⁾,
 - ņemot vērā 2013. gada 12. decembra rezolūciju par Eiropas Parlamenta attiecībām ar iestādēm, kas pārstāv valstu valdības ⁽⁷⁾,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Budžeta komitejas ziņojumu, kā arī Konstitucionālo jautājumu komitejas, Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas, Reģionālās attīstības komitejas un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas atzinumus (A7-0254/2014),
- A. tā kā vienošanās par DFS 2014.–2020. gadam tika panākta ilgās un grūtās sarunās, kas risinājās divarpus gadu garumā; tā kā galīgo politisko vienošanos varēja panākt tikai augstākajā politiskajā līmenī starp trim augstākajām amatpersonām (Parlamenta un Komisijas priekšsēdētājiem un Padomes prezidentvalsts vadītāju) saskaņā ar LESD 324. pantu;

⁽¹⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0455.⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0456.⁽³⁾ OV C 380 E, 11.12.2012., 89. lpp.⁽⁴⁾ OV C 68 E, 7.3.2014., 1. lpp..⁽⁵⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0078.⁽⁶⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0304.⁽⁷⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0599.

Otrdiena, 2014. gada 15. aprīļa

- B. tā kā Eiropadomes nolemtais un Parlamenta galu galā atbalstītais nākamās DFS apmērs (EUR 960 miljardi saistību apropriācijās un EUR 908 miljardi maksājumu apropriācijās 2011. gada cenās) salīdzinājumā ar DFS 2007.–2013. gadam ir samazinājies (saistību apropriācijas — par 3,5 % un maksājumu apropriācijas — par 3,7 %), lai gan ES kompetences pēc Lisabonas līguma ir pieaugušas un Savienība ir paplašinājusies, tagad aptverot 28 dalībvalstis; tā kā ar šādu līdzekļu apmēru nepietiek, lai sasniegtu ES politiskos mērķus un izpildītu saistības, jo īpaši tās, kas paredzētas stratēģijā “Eiropa 2020”;
- C. tā kā ES gada budžets turpmākajos gados joprojām būs aptuveni 1 % no ES NKI, proti, tikpat liels kā 20. gs. 90.-to gadu sākumā, ievērojami atpaliekot no sākotnēji 1992. gadā noteiktā un vēlāk 2010. gadā atkārtoti apstiprinātā pašu resursu maksimālā apjoma 1,29 % apmērā no ES NKI saistību apropriācijām un 1,23 % apmērā no ES NKI maksājumu apropriācijām;
- D. tā kā, nespējot politiski mainīt Eiropadomes noteiktās DFS kopsummas, Parlaments koncentrējās uz DFS īstenošanas uzlabošanu, sarunās veiksmīgi panākot vairāku svarīgu jaunu noteikumu iekļaušanu, kas palīdzēs nodrošināt to, ka jaunā finanšu shēma un jaunais ES gada budžets ir vairāk vērsti uz darbību, saskaņotāks, pārredzamāks un ar tiem ir iespējams labāk reaģēt uz ES iedzīvotāju vajadzībām, kā arī to, ka DFS paredzētais maksimālais apjoms tiek izmantots pēc iespējas pilnīgāk; tā kā šie noteikumi jo īpaši attiecas uz jauno kārtību, kas saistīta ar DFS pārskatīšanu, elastību un ES budžeta vienotību un pārredzamību, kā arī turpmāku iesaistīšanos ES budžeta finansēšanas reformēšanā (kopīgais paziņojums par pašu resursiem);
- E. tā kā saskaņā ar pamatprincipu “vienošanās nav panākta ne par ko, kamēr nav panākta vienošanās par visu” Parlaments 2013. gada 19. novembrī sniedza piekrišanu jaunajai DFS regulai un apstiprināja jauno leģislāciju nolīgumu pēc tam, kad Padome bija izpildījusi Parlamenta 2013. gada 3. jūlija rezolūcijā iekļautos nosacījumus, tostarp par papildu EUR 11,2 miljardu pieņemšanu maksājumu apropriācijās 2013. gadam;
- F. tā kā Padome nav guvusi nekādus panākumus attiecībā uz ļoti nepieciešamo reformu pašreizējā ES budžeta finansēšanas sistēmā, lai gan Komisija bija nākusi klajā ar vērienīgiem priekšlikumiem, kuru mērķis bija ne tikai izklūt no strupceļa, ko radījis patiesas pašu resursu sistēmas trūkums, bet arī padarīt ES budžeta finansēšanas sistēmu vienkāršāku, taisnīgāku un ES iedzīvotājiem pārredzamāku;
- G. tā kā pēc vienošanās par DFS 2014.–2020. gadam DFS joprojām neatbilst Parlamenta un Komisijas pilnvaru termiņiem, kas sākas 2014. gadā;
- H. tā kā netika izmantotas Lisabonas līgumā nodrošinātās iespējas grozīt lēmumu pieņemšanas procedūras attiecībā uz DFS un pašu resursiem;

1. paūz dziļu nožēlu par to, ka gan procedūra, kuras rezultātā tika panākta vienošanās par DFS 2014.–2020. gadam, gan politiskās debates saistībā ar minētajām sarunām skaidri parādīja to, ka trūkst kopīga skatījuma par ES budžetu un politiskajām prioritātēm un ka ES iestāžu nostājas ārkārtīgi atšķiras, un tajās netika ievērota Lisabonas līgumā paredzētā Parlamenta palielinātā loma un prerogatīvas; tādēļ uzskata — ir ārkārtīgi svarīgi, ka šajā ziņojumā tiek izmantota vajadzīgā politiskā un institucionālā pieredze, kas var kalpot par pamatu turpmāku sarunu sagatavošanai, jo īpaši saistībā ar pēcvēlēšanu periodā plānoto DFS pārskatīšanu, ko Komisija sāks vēlākais 2016. gada beigās;

Politiski apsvērumi

2. atzīst, ka fiskālā konsolidācija, ar ko pašlaik saskaras dalībvalstis, kavēja panākt vērienīgāku vienošanos par DFS 2014.–2020. gadam; paūz dziļu nožēlu par to, ka netika pienācīgi atzīta ES budžeta kā svarīga kopīga politikas instrumenta nozīme pašreizējās ekonomikas un sociālās krīzes pārvarēšanā; norāda, ka ES budžets ir galvenokārt ieguldījumu budžets, kas rada unikālu satvaru to valstu centienu koordinēšanai un stiprināšanai, kuri tiek īstenoti, lai atjaunotu izaugsmi, uzlabotu konkurētspēju un radītu nodarbinātību visā Eiropas Savienībā;

3. ir patiesi noraizējies par to, ka “taisnīgas peļņas” arguments gadiem ilgi kaitē Padomē notiekošām debatēm par budžetu, kurās drīzāk vajadzētu dominēt argumentam par Eiropas pievienoto vērtību; uzskata — lai gan šīs debates norisinājās, vēl pirms tika ieviests uz NKI balstītu resursu jēdziens, situācija nopietni saasinājās pašreizējās ES finansēšanas sistēmas dēļ, jo tajā aptuveni 74 % ienākumu veido uz NKI balstītas valstu iemaksas, nevis patiesi pašu resursi, kā paredzēts Romas līgumā un visos turpmākajos ES līgumos; uzskata, ka šādā sistēmā nesamērīgs uzsvars tiek likts uz dalībvalstu neto bilancēm un tās dēļ ES budžeta finansēšanā ir pakāpeniski ieviestas sarežģītas un nepārredzamas atlaides un citi korekcijas mehānismi;

Otrdiena, 2014. gada 15. aprīļa

4. uzskata, ka šāda loģika guva virsroku arī, 2013. gada 8. februārī Eiropadomē panākot vienošanos par DFS; pauž nožēlu par to, ka tajā brīdī tika noteikts arī valstīm piešķiramo līdzekļu apmērs, jo īpaši no divām jomām, kurās ir vislielākie ES budžeta izdevumi, — lauksaimniecības un kohēzijas politikas; īpaši pauž kritiku par to, ka valstu un valdību vadītāju sarunu laikā tika apstiprināts vēl lielāks īpašu piešķirumu un “dāvanu” saraksts, kura pamatā nebija objektīvi un pārbaudāmi kritēriji, bet kurš drīzāk atspoguļo dalībvalstu ietekmīgumu, sarunās cenšoties aizstāvēt savas nacionālās intereses un nodrošināt maksimālu neto peļņas apmēru; nosoda pārrēķināmas trūkumu šīs vienošanās panākšanā un Padomes un Komisijas nevēlēšanos nodrošināt Parlamentam visus atbilstīgos dokumentus; uzsver to, ka Eiropas pievienotajai vērtībai būtu jādominē pār valstu interesēm;

5. stingri noraida šādu tīri grāmatvedisku skatījumu uz ES budžetu, kurā netiek ņemta vērā Eiropas pievienotā vērtība un ES solidaritātes princips un netiek novērtēta ES budžeta pašreizējā un iespējamā nozīme ekonomikas pārvaldības stiprināšanā; uzsver, ka ES budžets ir galvenokārt ieguldījumu budžets, kam ir spēcīgs sviras efekts, kurš rada iespēju īstenot virkni projektu, ko citkārt būtu grūti vai neiespējami īstenot, tas ir katalizators izaugsmes, konkurētspējas un nodarbinātības nodrošināšanai visā Savienībā un spēcīgs stimuls reformu īstenošanai; tādēļ pauž dziļu nožēlu par to, ka dažas dalībvalstis, šķiet, uzskata valsts iemaksas ES budžetā tikai kā izmaksas, kas būtu jāsamazina līdz minimumam;

6. pauž nožēlu par to, ka Eiropadome, pieņemot lēmumu par DFS 2014.–2020. gadam kopējo apmēru, izmantoja lejupēju pieeju, kas savukārt liecina par uztraucošu neatbilstību ES politiskajām saistībām, kuras Eiropadome ir uzņēmusies, un tās nevēlēšanos šo saistību izpildei piešķirt pienācīgu finansējumu; uzskata, ka tieši pretēji šis lēmums būtu jāpieņem, pamatojoties uz augšupēju pieeju un rūpīgi izvērtējot ES finansiālās vajadzības un politiskos mērķus, kas iekļauti ES daudzgadu programmās un politikas nostādnēs, kuras definējusi likumdevēja iestāde;

7. tādēļ ir pārliecināts, ka, pirms tiek pieņemts jebkāds lēmums par finanšu shēmu, vispirms ir jāsarīko patiesas politiskas debates par ES budžeta nozīmi, darbību un pievienoto vērtību, kā arī tā atbilstību Savienības pieņemtajai politiskajai stratēģijai un Savienībai noteiktajām darbības prioritātēm un mērķiem, un lēmuma pieņemšanā jāpamatojas uz šo debašu iznākumu; uzskata — lai apvienotu dažādos skatījumus par to, ko simbolizē ES budžets un ko ar to ir iespējams sasniegt, šīs debates būtu jāorganizē savlaicīgi un tajās būtu jāiesaista ne tikai trīs ES iestādes un visi valstu parlamenti, bet arī dalībvalstu augstākā politiskā līmeņa pārstāvji;

8. turklāt ir pārliecināts, ka taustāmu progresu var sasniegt, tikai padziļināti reformējot ES budžeta finansēšanu, ievērojot Līguma būtību un jēgu un atgriežoties pie patiesas, skaidras, vienkāršas un taisnīgas pašu resursu sistēmas; uzsver, ka, ieviešot vienu vai vairākus jaunus pašu resursu veidus, līdz minimumam tiktu samazinātas uz NKI balstītas iemaksas ES budžetā un attiecīgi samazināts slogs valsts kasēm; atkārtoti pauž stingru apņemšanos iesaistīties jebkādos procesos, kuru rezultātā tiktu reformēta pašu resursu sistēma, kura šobrīd ir sarežģīta, nepārredzama un neefektīva; pauž nožēlu par to, ka galīgā Padomes vienošanās par pašu resursiem ir vēl sarežģītāka nekā iepriekšējā sistēma, jo tajā ir paredzētas jaunas atlaides un izņēmumi;

Institucionāli apsvērumi

9. atgādina, ka, īpašajai SURE komitejai 2011. gada jūnijā iesniedzot ziņojumu, Parlaments bija pirmā ES iestāde, kas nāca klajā ar savu skatījumu par DFS 2014.–2020. gadam un norādīja uz nepieciešamību reformēt ES budžeta finansēšanu; uzskata, ka šī iepriekšējā sagatavošanās palīdzēja Parlamentam iegūt plašu vienprātību attiecībā uz politiskām prioritātēm un saglabāt vienotību visā turpmākajā sarunu procesā; turklāt uzskata, ka, Komisijai, izstrādājot priekšlikumus par DFS un pašu resursiem, šis ziņojums noderēja kā vadlīnijas, un atzinīgi vērtē regulāro politisko dialogu, kas izveidojās starp abām iestādēm visos šā ziņojuma sagatavošanas posmos; uzskata, ka šī prakse būtu jāpilnveido un jāpārveido par strukturētāku dialogu, kurā abas iestādes iesaistās, pirms tiek iesniegti jebkādi priekšlikumi par DFS;

10. atgādina, ka saskaņā ar LESD 312. pantu Padome pēc tam, kad saņēmusi Parlamenta piekrišanu, vienbalsīgi pieņem DFS regulu, bet visas trīs ES iestādes veic “visus vajadzīgos pasākumus, lai sekmētu tās pieņemšanu”; tādēļ norāda, ka Līgumā nav paredzēta konkrēta procedūra Parlamenta iesaistīšanai sarunās par DFS un ka šī kārtība pakāpeniski tika iedibināta, pēc Parlamenta iniciatīvas veicot virkni *ad hoc* pasākumu, par kuriem tika panākta vienošanās politiskā līmenī;

Otrdiena, 2014. gada 15. aprīļa

11. pauž nožēlu par to, ka, pirms Eiropadomē 2013. gada 8. februārī tika panākta vienošanās par DFS, nenotika jēgpilnas sarunas starp Parlamentu un Padomi; uzskata, ka vairākas Parlamenta sarunu grupas un secīgo Padomes prezidentvalstu pārstāvju sanāksmes, kas notika attiecīgo Vispārējo lietu padomes sanāksmju starplaikos, un Parlamenta piedalīšanās neformālajās Padomes sanāksmēs, kurās tika pārrunāti DFS jautājumi, tikai daļēji veicināja informācijas apmaiņu starp Padomi un Parlamentu; tādēļ uzskata, ka Parlamentam ir jābalstās uz gūto pieredzi un jāizmanto visi pieejamie līdzekļi, lai palielinātu savu ietekmi uz gaisotni, grafiku un saturu sarunās ar Padomi, panākot to, ka Padome vairāk ņem vērā Parlamenta argumentus un nostājas;

12. pauž nožēlu par to, ka, lai gan Parlaments pret to stingri iebilda, visās secīgajās sarunu paketēs, ar kurām nāca klajā dažādas Padomes prezidentvalstis, un, visbeidzot, 2013. gada 8. februārī pieņemtās Padomes vienošanās par DFS tekstā bija iekļauta virkne leģislatīvu elementu, par kuriem lēmums būtu bijis jāpieņem saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru; uzsver, ka juridiski nepieciešamo Padomes vienprātību par DFS regulu varēja panākt tikai, neiekļaujot noteiktas lielas politikas izmaiņas ES nozaru politikas pamatnostādņēs un tādējādi skaidrā pretrunā Līgumiem kavējot to, ka saskaņā ar koplēmuma procedūru tiek ņemtas vērā Parlamenta prerogātas un jo īpaši tiesības izdarīt grozījumus līdzvērtīgi Padomei;

13. norāda, ka īstas sarunas par DFS regulu un Iestāžu nolīgumu tika sāktas tikai 2013. gada maijā, kad Padomes sarunu vadītājiem vēl nebija piešķirts oficiāls sarunu mandāts, taču viņi uzskatīja, ka Eiropadomē panāktā vienošanās par DFS ir vienīgais atsaucis punkts, kas nav apspriežams; uzsver, ka šādas attieksmes dēļ tika nelietderīgi zaudēts laiks, turklāt tas bija arī nepieņemams Padomes mēģinājums neiekļaut sarunās konkrētus tematus, liekot Parlamentam cīnīties, tostarp augstākajā politiskajā līmenī, par to, lai sarunas notiktu par katru DFS regulas pantu un Iestāžu nolīguma punktu;

14. atgādina, ka saskaņā ar Līgumu Eiropadomei nav likumdošanas funkciju; tādēļ uzstāj, ka Eiropadomes secinājumi ir jāuzskata par sarunu vadlīnijām Padomei un ka tie nekādā gadījumā nav neapstrīdami ierobežojumi, kurus nedrīkst apspriest ar Parlamentu; prasa ieviest standarta formulējumu, ar kuru tiek atgādināts, ka Eiropadomes secinājumos ir jāņem vērā LESD 15. panta 1. punkta noteikumi;

15. pauž dziļu nožēlu par to, ka tāda pati problēma bija vērojama sarunās par ES daudzgadu programmām, jo īpaši lauksaimniecības un kohēzijas politikas jomā; norāda, ka Padome vairākos gadījumos atteicās pat atsaukties uz šo juridisko pamatu aspektiem, kas saistīti ar DFS; uzsver ievērojamos centienus un laiku, ko Parlaments ieguldīja, lai nodrošinātu to, ka sarunās tiek iekļauti visi to juridisko pamatu punkti, par kuriem Padome un Parlaments izlēma saskaņā ar koplēmuma procedūru; ar gandarījumu konstatē, ka Parlamenta sarunu vadītājiem beigu beigās izdevās apstrīdēt dažas Eiropadomē panāktās vienošanās daļas;

16. norāda, ka Parlaments beigās neapstrīdēja DFS paredzētās summas (kopējo apmēru un sadalījumu pa kategorijām), par kurām Eiropadome bija pieņēmusi lēmumu, atzīstot, ka šā lēmuma pieņemšanas brīdī situācija ekonomikas un finanšu jomā bija īpaši sarežģīta; tomēr uzsver, ka to nebūt nevajadzētu uzskatīt par precedentu, un atkārtoti pauž savu nostāju — DFS paredzētās summas un ikviena cita Eiropadomes panāktās politiskās vienošanās daļa ir jāiekļauj sarunās ar Parlamentu;

17. uzsver nepieciešamību ievērojami uzlabot kārtību, kādā notiks sarunas par turpmākajām DFS, lai izvairītos no strupceļa un sarunu laikā ietaupītu vērtīgo laiku un resursus; uzskata, ka šī kārtība būtu jāpadara oficiāla, augstākajā politiskajā līmenī noslēdzot vienošanos, kurā tiktu ņemti vērā neseno sarunās konstatētie trūkumi un pilnībā aizsargāta Parlamenta loma un prerogātas, kā noteikts Līgumā par Eiropas Savienību; uzskata, ka šī kārtība būtu vēlāk jāiekļauj Iestāžu nolīgumā, tāpat kā tas tika izdarīts ar budžeta procedūru;

18. norāda — lai nodrošinātu konsekvensi paralēli notiekošajās sarunās par DFS un vairāk nekā 60 daudzgadu programmu likumdošanas pamatiem, Parlamentā ir milzīgā apmērā jāveic informācijas apmaiņa un koordinācija; uzsver to, ka ir ārkārtīgi svarīgi nodalīt jautājumus, kurus jāpieņem saskaņā ar koplēmuma procedūru, un pēc iespējas lielākā mērā jāpatur tos attiecīgo komiteju kompetencē; ierosina, ka nākamajās sarunās par DFS Eiropas Parlamentam būtu jāizmanto tiesību aktu priekšlikumi paralēli un beigu beigās jāpieņem tie kā vienots kopums, pēc iespējas lielākā mērā ievērojot principu "vienošanās nav panākta ne par ko, kamēr nav panākta vienošanās par visu";

19. ir pārliecināts, ka, pamatojoties uz nepieciešamību izvairīties no kādas dalībvalsts veto, noteikums par vienprātību Padomē nozīmē, ka panāktā vienošanās ir mazākais kopsaucējs; uzsver, ka pāreja uz lēmumu pieņemšanu ar kvalificētu balsu vairākumu saistībā ar DFS regulu atbilstu ne tikai parastajai likumdošanas procedūrai, ko izmanto faktiski visu ES daudzgadu programmu pieņemšanai, bet arī ikgadējai ES budžeta pieņemšanas procedūrai;

Otrdiena, 2014. gada 15. aprīļa

20. norāda, ka Eiropadome varētu izmantot vispārējo pārejas klauzulu (LES 48. panta 7. punkts), lai saistībā ar pašu resursu un DFS lēmumiem pārietu uz kvalificētu balsu vairākumu un parasto likumdošanas procedūru; turklāt atgādina, ka saskaņā ar LESD 312. panta 2. punktu attiecībā uz DFS jebkurā gadījumā ir atļauta lēmumu pieņemšana ar kvalificētu balsu vairākumu; mudina Eiropadomi izmantot abas šīs pārejas klauzulas to paredzētajam mērķim, lai racionalizētu lēmumu pieņemšanu Padomē un ierobežotu to, kādā mērā valstu "taisnīgas peļņas" (*juste retour*) politika dominē pār visas Savienības kopējo interešu formulējumu;

DFS 2014.–2020. gadam — turpmākie pasākumi

21. paziņo par savu nodomu nodrošināt to, lai visi jaunie noteikumi, kas tika veiksmīgi iekļauti DFS regulā un Iestāžu nolīgumā, tiktu pilnībā izmantoti ikgadējā budžeta procedūrā; sagaida, ka Padome necentīsies uzspiest šo noteikumu, jo īpaši noteikumu par visu īpašo instrumentu būtību un tvērumu, ierobežotu interpretāciju, bet rīkosies atbildīgi un apstiprinās apropriācijas, kas nepieciešamas, lai segtu gan iepriekšējās saistības, gan neparedzētus izdevumus, pat ja tādēļ būtu jāpārsniedz DFS ikgadējais maksimālais apjoms; šajā sakarībā atgādina, ka 2014.–2020. gada DFS paredzētais maksimālais apjoms ir daudz mazāks nekā pašu resursu maksimālais apjoms;

22. īpaši uzsver jaunos noteikumus par elastību, kas ļautu pēc iespējas vairāk izmantot DFS attiecīgo maksimālo apjomu saistību un maksājumu apropriācijām; uzsver, ka vairs nevar izmantot iepriekšējās finanšu shēmās piemēroto praksi, proti, ikgadējā ES budžeta apmēru noteikt daudz mazāku nekā DFS paredzētais maksimālais apjoms, jo īpaši maksājumu apropriācijās;

23. šajā sakarībā uzsver, ka uzkrāto nesamaksāto saistību apmērs ir sasniedzis kritisko robežu, kas var pakāpeniski radīt ES budžetā strukturālu deficītu, un tas būtu pretrunā Līguma noteikumiem (LESD 310. un 323. pants); ir patiesi nobažījies par to, ka kopš 2011. gada ir nepārtraukti pieaudzis gada beigās nesamaksāto rēķinu apjoms (EUR 23,4 miljardi 2013. gada beigās tikai kohēzijas politikā vien), jo tas radīs ievērojamu saspīlējumu attiecībā uz DFS 2014.–2020. gadam paredzēto maksimālo apjomu; uzsver nepieciešamību precīzi noteikt DFS ikgadējo maksājumu maksimālos apjomus, cita starpā pienācīgi ņemot vērā norises kohēzijas politikas jomā, tai skaitā plānošanas grafiku, programmu īstenošanu un galīgo slēgšanu un apropriāciju atcelšanu;

24. uzsver, ka saistību apropriācijām noteiktās vispārējās rezerves mērķis ir atbalstīt ieguldījumus izaugsmē un nodarbinātībā Eiropā, un jo īpaši jauniešu nodarbinātībā; atgādina, ka šis instruments tika izveidots pēc Eiropas Parlamenta iniciatīvas;

25. atgādina, ka nākamajai Komisijai, kas stāsies amatā pēc 2014. gada Eiropas Parlamenta vēlēšanām, līdz 2016. gada beigām būs jāšā 2014.–2020. gada DFS obligātā pārskatīšana/pārstrāde; uzsver to, ka šī DFS pēcvēlēšanu pārskatīšanas/pārstrādes klauzula bija viena no Parlamenta pamatprasībām sarunās par DFS un tika pamatota ar nepieciešamību nākamajai Komisijai un Parlamenta sasaukumam pārvērtēt ES politiskās prioritātes, tādējādi nodrošinot to, ka tiek atjaunota DFS demokrātiskā leģitimitāte; uzsver, ka pēc ekonomikas krīzes ieguldījumu līmenis laikposmā no 2008. gada līdz 2012. gadam Eiropā ievērojami samazinājās, un atgādina, ka saskaņā ar dažām aplēsēm ⁽¹⁾ tas zaudētas peļņas ziņā līdz 2020. gadam kontinentam būs izmaksājis EUR 540 miljardus;

26. uzsver to, ka, ņemot vērā DFS pārskatīšanu/pārstrādi pēc vēlēšanām, nākamajam Parlamenta sasaukumam būs laikus jāapsver savas politiskās prioritātes, proti, jānosaka jomas, kurās būs nepieciešami lielāki ieguldījumi 2014.–2020. gada DFS otrajā pusē; šajā nolūkā aicina nākamo Komisiju un nākamo Parlamenta sasaukumu rūpīgi izvērtēt to, cik lielā mērā ir sasniegti stratēģijā "Eiropa 2020" noteiktie mērķi, jo īpaši nodarbinātības un ekonomikas krīzes novēršanas jomā, un svarīgāko ES programmu, piemēram, programmas "Apvārsnis 2020", darbības rezultātus, lai koncentrētos uz jomām, kurās ES izdevumi nodrošina apliecinātu pievienoto vērtību un kurās būs nepieciešami papildu finanšu līdzekļi;

27. aicina DFS starpposma pārskatā gatavoties tam, ka, iespējams, tiks samazināts periods, par kuru panāks vienošanos par nākamo DFS, lai nodrošinātu tā vēlāku pārskatīšanu jaunās sarunās katrā Parlamenta un Komisijas pilnvaru laikā, tādējādi garantējot pilnīgu demokrātisko leģitimitāti periodiskiem lēmumiem par Savienības finanšu plāniem un vienlaikus īstenojot pasākumus, lai apmierinātu vajadzību pēc plānošanas ciklu stabilitātes un ieguldījumu paredzamības; stingri uzskata, ka DFS piecu gadu cikls stiprinātu demokrātisko leģitimitāti un uzlabotu prioritāšu noteikšanu attiecībā uz budžeta līdzekļiem, un to varētu uzskatīt par priekšnosacījumu turpmākām politiskām debatēm;

⁽¹⁾ EIB Valdes priekšsēdētāja uzstāšanās 2014. gada Eiropas parlamentu sadarbības nedēļas laikā 2014. gada 21. janvārī.

Otrdiena, 2014. gada 15. aprīlī

28. uzsver, ka Komisijas priekšlikumos par DFS pārskatīšanu būtu pilnībā jāņem vērā pēdējās makroekonomiskās prognozes un jāiekļauj visu īpašo instrumentu darbības, jo īpaši saistību un maksājumu apropriāciju vispārējo rezervju, rūpīgs novērtējums; atgādina, ka šis process neradis negatīvas sekas attiecībā uz valstīm iepriekš piešķirto finansējumu, tostarp to finansējuma daļu, kas piešķirta no ESF; šajā sakarībā sagaida, ka Komisija sniegs Parlamentam un Padomei identiskus un saskaņotus datus par summām un aplēsēm, lai sarunās izvērtētos no pārpratumiem saistībā ar diskusiju pamatu;

29. uzsver nepieciešamību sekmēt plašas un atklātas diskusijas par rezultātiem, kas sasniegti, izmantojot ES finansēšanas programmas, un jo īpaši par novērtējumu attiecībā uz to, cik lielā mērā šīs programmas ir palīdzējušas sasniegt stratēģijā "Eiropa 2020" noteiktos mērķus;

30. uzsver to, ka inovatīviem finanšu instrumentiem, piemēram, Eiropas projektu obligācijām, var būt ļoti svarīga loma ārkārtīgi vajadzīgo ieguldījumu stimulēšanā, ja šie instrumenti tiek pareizi izstrādāti; šajā sakarībā mudina Komisiju optimāli izmantot plānoto novērtēšanu arī saistībā ar 2014.–2020. gada DFS pārskatīšanu/pārstrādi;

31. atzinīgi vērtē trīs iestāžu kopīgo paziņojumu, par ko tika panākta vienošanās DFS sarunās, saskaņā ar kuru ikgadējās budžeta procedūrās attiecīgos gadījumos tiks iekļauti dzimumu līdztiesības elementi, ņemot vērā to, kā Savienības vispārējā finanšu shēma veicina dzimumu līdztiesības nostiprināšanu (un nodrošina integrētu pieeju dzimumu līdztiesībai); uzsver, ka šie principi būtu jāiekļauj Komisijas priekšlikumos par DFS pārskatīšanu;

32. atkārtoti pauž nodomu šo obligāto DFS pārskatīšanu noteikt par galveno prasību, ieceļot amatā jaunos Komisijas locekļus; tādēļ aicina nākamā Eiropas Parlamenta sasaukumu par nosacījumu Komisijas priekšsēdētāja kandidāta iecelšanai izvirzīt stingru un nepārprotamu apņemšanos pēc vēlēšanām īstenot pārskatīšanas/pārstrādes klauzulu un iesaistīties patiesā un detalizētā politiskajā dialogā par tās saturu;

33. norāda, ka nākamajā sarunu kārtā piemēros Parlamenta Reglamenta jauno 70. un 70.a pantu (iestāžu sarunas likumdošanas procedūru gaitā); iesaka Parlamenta nākamā pilnvaru termiņa sākumā par Reglamentu atbildīgajai komitejai prasīt izskatīt iespēju minētos pantus integrēt 75. pantā (DFS), 75.c pantā (finanšu dialogi) un 81. panta 3. punktā (piekrišanas procedūra), lai izstrādātu vienotu un saskaņotu pantu, kas attiektos uz LESD 311. un 312. pantā noteiktajām īpašajām likumdošanas procedūrām attiecībā uz pilnvaru noteikšanu, dialogu organizēšanu (ietverot priekšsēdētāja lomu) un izskatīšanu plenārsēdē;

34. uzskata, ka nākamās Līgumu pārskatīšanas laikā konventam būtu jāizvirza priekšlikumi patiesa koplēmuma sistēmai starp Padomi un Parlamentu DFS un pašu resursu lēmumu pieņemšanai;

35. stingri uzskata, ka augsta līmeņa grupa pašu resursu jautājumos sniedz unikālu iespēju izkļūt no strupceļa, kas radies saistībā ar pašreizējās pašu resursu sistēmas reformu; sagaida, ka tā ievērojami palīdzēs izprast pašreizējās sistēmas nepilnības, kā arī ieguvumus, ko var sniegt padziļināta vispusīga reforma un jaunas un patiesas pašu resursu sistēmas ieviešana, kas var ievērojami samazināt uz NKI balstītās iemaksas daļu ES budžetā;

36. atgādina, ka augsta līmeņa darba grupai ir pilnvaras pārbaudīt visus pašu resursu sistēmas reformas aspektus; ir cieši apņēmis ar savu triju pārstāvju starpniecību intensīvi darboties visos šā procesa posmos un panākt to, ka tas tiek veiksmīgi pabeigts; rēķinās ar to, ka Padome uzņemsies līdzvērtīgu atbildību par šo procesu un apņemsies tajā iesaistīties tikpat lielā mērā; uzsver nepieciešamību palielināt valstu parlamentu informētību par šiem jautājumiem; uzsver to, ka šīs augsta līmeņa darba grupas konstatējumi un secinājumi būtu jāsaņem laikus, lai tos varētu ņemt vērā 2016. gadā veicamā DFS pārskatīšanas/pārstrādes laikā un lai tie tādējādi kalpotu par pamatu tam, ka iespējamās reformas ir gatavas īstenošanai līdz nākamajai daudzgadu finanšu shēmai;

37. pauž stingru pārliecību par to, ka jebkāda jauna fiskālā spēja vai budžets, kas tiek veidots īpaši eurozonas dalībvalstīm, kuru fiskālās funkcijas DFS nesedz, ir jāizstrādā Savienības līmeņa sistēmā un tam jāpiemēro pienācīga demokrātiska kontrole un prasības par pārskatatbildību, izmantojot pastāvošās institūcijas;

Otrdiena, 2014. gada 15. aprīļa

38. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Eiropadomei, Padomei, Komisijai un dalībvalstu parlamentiem.
-